

eul_wid: iso-ad

Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος · Callimachus of Cyrene the Poet and Scholar

To the Baths of Pallas

εἰς Λουτρά τῆς Παλλάδος

Period: Ἑλληνιστική [Hellenistic](#)
Dialect: Κοινή λογοτεχνική [Literary Koine](#)
Domain: Φιλοσοφία [Philosophy](#)
Format: Πραγματεία [Treatise](#)

- ¹ ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ Ὅσσαι λωτροχόοι τὰς Παλλάδος ἔξιτε πᾶσαι, ἔξιτε τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὖτυκος ἔρπεν· σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
- ² οὐποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, πρὶν κόνιν ἵππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων· οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γαγενέων, ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὕφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων λυσαμένα παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῷ ἰδρῷ καὶ ῥαθάμιγγας, ἐφοίβασεν δὲ παγέντα πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων. ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες, καὶ μὴ μύρα μῆδ' ἀλαβάστρως (συρίγγων αἰὼ φθόγγον ὑπαζόνιον), μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μῆδ' ἀλαβάστρως (οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μεικτὰ φιλεῖ) οἷσσετε μῆδὲ κάτοπτρον· αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας. οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγὴ ἐδίκαζεν ἔριν, οὔτ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς οὔτε Σιμοῦντος ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομένην· οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν. ἅ δὲ δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλως, οἷα παρ' Εὐρώτῃ τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες, ἐμπεράμῳς ἐτρίψατο λιτὰ βαλοῖσα χρίματα, τὰς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς, ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶϊον οἷαν ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖάν. τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μῶνον ἔλαιον, ὦ Κάστῳρ, ὦ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς· οἷσσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὥς ἀπὸ χαίταν πέζηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον. ἔξιθ', Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἵλα, παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀρεστοριδᾶν· ὠθάνᾳ, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς, ὥς ἔθος Ἀργείως τοῦτο παλαιοτέρως Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῖν κεχαρισμένος ἱρεύς· ὅς ποκα βωλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον δᾶμον ἐτοιμάζοντα φυγᾷ τεδὸν ἱρὸν ἄγαλμα ὥχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὠκίσσατο, Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὐνομα Παλλατίδες. ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ.
- ⁽⁵⁰⁾ σάμερον, ὕδροφόροι, μὴ βάπτετε—σάμερον, Ἄργος, πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν μῆδ' ἀπὸ τῷ ποταμῷ· σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ ᾗ Φυσάδειαν ἢ ἐς Ἀμυμώναν οἷσσετε τὰν Δαναῶν. καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μείζας ἢ ξεῖ φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων τάθᾳν τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ, φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἴδης. ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον, τῷργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
- ⁽⁵⁰⁾ πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἐτέρων. παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις πολὺ τι καὶ περί δὴ φίλατο τᾶν ἐταρᾶν, ματέρα

Τειρεσίαο, καὶ οὐποκα χωρὶς ἔγεντο· ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων — ἢ εἰς Ἀλῖαρτον ἐλαύνοι ἵππῳ, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα, ἢ πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυμένον ἄλσος καὶ βῶμοι ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ, πολλάκις ἂ δαίμων νιν ἐὼ ἐπεβάσατο δίφρῳ, οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι ἀδείαι τελέθεσκον, ὅκ' οὐχ ἀγείτο Χαρικλῷ· ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε, καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἐταίραν.

- (50) δὴ ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας ἵππῳ ἐπὶ κράνῃ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοῖσα λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία. ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμβρινὰ δ' ἔσαν ὦραι, πολλὰ δ' ἀσυχία τήνο κατεῖχεν ὄρος.
- (50) Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο· διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά. τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνᾳ· 'τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκέτ' ἀποισόμενον, ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;' ἂ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ ἔλαβεν. ἐστάκη δ' ἄφθογος, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι γῶνατα καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
- (100) ἂ νύμφα δ' ἐβόασε· 'τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἐστὲ φίλαι; ὄμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε, εἶδες Ἀθαναίᾳς στήθεα καὶ λαγόνας, ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψαι. ὦ ἐμὲ δειλάν, ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικῶν οὐκέτι μοι παριτέ, ἢ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξας· δόρκας ὀλέσας καὶ πρόκας οὐ πολλὰς φάεα παιδὸς ἔχεις.' ἂ μὲν <ἄμ> ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων ἄγε βαρὺ κλαίοισα, θεὰ δ' ἐλέησεν ἐταίραν. καὶ νιν Ἀθαναίᾳ πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος· 'δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργάν εἶπας· ἐγὼ δ' οὐ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν. οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὦδε λέγοντι νόμοι· ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλῃται, ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ. δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο ἔργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὦδ' ἐπένησε λῖνα, ἀνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζεω, ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον. πόσσα μὲν ἂ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ, πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι παῖδα, τὸν ἀβατὰν Ἀκταίονα, τυφλὸν ἰδέσθαι.
- (100) καὶ τήνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὃ τε δρόμος αἶ τ' ἐν ὄρεσσι ῥυσεῦνται ξυναι τᾶμος ἐκαβολίαί, ὁπότεαν οὐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεντα λοετρά δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱὸς ὁστέα μάτηρ λεξεῖται δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα· ὀλβίσταν δ' ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν. ὦ ἐτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα, μάντιν ἐπεὶ θησῷ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν, ἢ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον. γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὅς αἴσιος οἷ τε πέτονται ἥλιθα καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
- (100) πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις. δωσῷ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ, δωσῷ καὶ βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον, καὶ μόνος, εὔτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ· ὥς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ὃ κ' ἐπινεύσῃ Παλλάς, ἐπεὶ μῶνα Ζεὺς τόγε θυγατέρων δῶκεν Ἀθαναίᾳ πατρώια πάντα φέρεσθαι, λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν, ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει ψεύδεα αἰ θυγάτηρ. ἔρχετ' Ἀθαναίᾳ νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τῷργον ὅσαις μέλεται, σὺν τ' εὐαγορίᾳ σὺν τ' εὐγμασι σὺν τ' ὀλολυγαῖς.
- (100) χαῖρε, θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίῳ. χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις ἵππῳ, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.